

[A. C. Normann.]

proces er Danmarks udgangsposition i forvejen jo ikke den bedste, bl. a. fordi restriktioner hidtil har overflødiggjort den rationalisering, som industri og virksomheder inden for håndværk og f. eks. inden for transportområderne har været genstand for i andre lande, også inden for de syv, som ikke har haft disse restriktioner, eller som har afskaffet dem for mange år siden; men end ikke alvoren heri har fået oppositionen til at tænke mere på industriens og landbrugets situation og omkostningsforhold end på antallet af deres mandater ved næste valg.

Jeg har tidligere efterlyst, hvilken økonomisk sagkundskab det var, man påberåbte sig, når man ville forsvare de nye teorier, som VK-programmet er udtryk for. Det er hidtil kun oplyst, at en moden sagkundskab har været til rådighed, da man udarbejdede programmet, men endnu ikke hvilken, hvilket dog måske var rimeligt at oplyse.

Vi har derimod i disse dage fået at vide, at foruden det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, der blev holdt i uvidenhed om, hvad der forestod, tager nu også professor Nyboe Andersen afstand fra programmet, endda i skriftlig form i åbent brev. Det er rart at have fået dette bekræftet, selv om det vel nærmest var en selvfølge, at professor Nyboe Andersen, som ifølge det ærede medlem hr. Erik Eriksens talerør Vestkysten er Danmarks førende liberale økonom, måtte protestere imod ethvert medansvar for det opsigtsvækkende program.

Der er i den senere tid i drøftelsen af den økonomiske politik, i hvilken det foreliggende lovforslag er et betydningsfuldt led, kommet en stærk forargelse til orde skriftligt og mundtligt fra oppositionens side over, at den del af indtægtsstigningen, som borgerne får lov til at beholde — det ærede medlem hr. Anker Lau var lidt inde på det samme — siges at være procentvis mindre end den stigning, det offentlige lægger beslag på, og de krænkede miner vendes i den anledning imod regeringen, idet det siges, at det bl. a. er denne tilstand, man vil have bragt til ophør ved VK-programmets gennemførelse.

Den forargelse synes mig ubegrundet,

for de forhandlinger, der har ført til, at vi nu i et par år har været inde på en stigning i de offentlige udgifter, der gjorde denne periode til en unormalt dyr periode — og det er jo rigtigt, det har den været — har vi været fælles om. Jeg nævner folkepensionen, der nu slår igennem med flere hundrede millioner kroners stigning i denne periode, lønningsloven med en forhøjelse på 150 mill. kr. plus senere reguleringer, forsvarsudgifterne samt skolelovens begyndende virkninger med meget store beløb. Når så store stigninger hober sig op samtidig, er det klart, at der må komme en periode med en hurtigere forøgelse af de offentlige udgifter end normalt; men når det er sådan, som jeg har peget på her, at vi er fælles om ansvaret for disse års store bevillinger, kunne vi jo lige så godt holde fred om det forgangne og koncentrere os sagligt om den nærmeste fremtids økonomiske politik, der er aktual i forbindelse med den sag, der nu er på dagsordenen.

Også i den nærmeste fremtid vil udgifterne stige som følge af, at de demokratiske partier er enedes eller vil enes om nye bevillinger. Jeg kan på ny her nævne forsvaret og store arbejder, bl. a. den forestående store udbygning af de højere læreanstalter, der vil koste overordentlig store beløb.

Det er klart, at når indtægtsstigningen fortsætter i så stærkt et tempo, er det rimeligt at drøfte en yderligere formindskelse af skatteudskrivningen, som jo i øvrigt, det kan vi også godt huske på, finder sted i henhold til de skattelove, vi har arvet fra venstres og de konservatives regeringsperiode. Det er muligt, at tiden snart er inde til en skattenedsættelse. Denne bør så blot efter min mening have en form, der mest muligt styrker investeringen i stedet for forbruget, samt et omfang, hvis virkninger nogenlunde lader sig overskue. En stimulering af produktionen er stadig hovedhensynet, og en skattelettelse kan under stor beskæftigelse bedst bidrage hertil ved, at den formes på en sådan måde, at den fremmer lysten til at opnå merindtægt, f. eks. ved at vi hæver loftet over de indkomster, der kan blive genstand for proportional beskatning.

Under alle omstændigheder må den øvrige økonomiske politik føres således, at den